

เศษผ้า+หัวใจ และโอเดีย = กระเป๋าหามาบ่อย

ปิณฑล ช่างประยูร

บอกได้ว่าดีกว่าดีซีวี...ใครจะว่า นัก-กรรฎา คืออะไรดี คือเนอริหัวคิดสร้างสรรค์ ผสมเล็กน้อยเศษผ้าจากแหล่งต่างๆ หลอมรวมกับโอเดีย รักหมาน้อย และใจที่ช่วยสัตว์พิการไร้บ้าน จนกลายเป็นกระเป๋าใช้ดีต่างๆ สำหรับใส่แว่น ใส่ปากกา ใส่เศษกระดาษ ฯลฯ ที่เจ้าของโอเดียฉบับวันนี้

แต่ทว่าเริ่มต้นแบรนด์สินค้าในชื่อตัวเอง กรรฎา (Pharata) มาตั้งแต่ ปี 2003-2004 โดยทดลองทำงานไม้รักดีต่อกันๆ ง่ายๆ พร้อมกับงานอื่นที่เรีอริหัวคิด และไปต่อกันดีซีวีหรือเนอริหัว

เธอจบการศึกษาด้านการออกแบบตกแต่งภายในจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยมีหัวใจสร้างสรรค์งานแขนงศิลปะมาตั้งแต่เรียนด้านโยธาในระดับ ปวช. และงานเฟอร์นิเจอร์ในระดับ ปวส. ในปี 2003 เธอเป็นเจ้าของรางวัลชนะเลิศโครงการประกวดออกแบบหลายสาขาเพื่อร่วมสังคมที่มีกรมส่งเสริมการส่งออกเป็นเจ้าภาพ ก่อนจะค้นพบตัวเองว่ารักในงานออกแบบผลิตภัณฑ์แค่ไหน

"แบรนด์กรรฎาวันนี้จะไม่ใช้หญิงแล้วก็ไม่ใช้ผู้ชาย กลางๆ มีอารมณ์เข้าๆ สมนิดหน่อยเรื่องราวว่าอันนี้มาอย่างไร อย่างงานชิ้นที่มีเรื่องสิ่งแวดล้อมมาเกี่ยวข้อง เป็นการทำงานร่วมกับพี่ที่ สบยู เพื่อช่วยเหลือสัตว์พิการไร้บ้าน เราคิดว่ามันจะเป็นสินค้าที่เกี่ยวข้องกับเรา ทำเพื่อนำไปขายแล้วเอารายได้มาช่วยพวกเขา เสนอเงินหมาน้อยที่บ้าน หน้าตามันอย่างเนี่ย ถ้าที่มีอยู่ที่คือเศษผ้า แล้วคิดว่าเราจะดีไซน์ออกมาอย่างไรได้บ้าง เราเริ่มแรกคิดไม่

กับฮาร์ดแวร์ส่วนของตัวปิดกระเป๋า เศษผ้าของกระเป๋าแต่ละใบ แต่ละจุดบนกระเป๋า มันจึงไม่เข้ากัน วัสดุข้างในให้ใช้งานและดูดีขึ้น กลายเป็นกระเป๋าใส่ได้มัน เพราะตัวเองใส่แล้วคิดจากเรื่องใกล้ตัวก่อน แล้วก็พัฒนาสู่กระเป๋าสำหรับใช้งานอื่นๆ ซึ่งขนาดคงจะมีใหญ่สำหรับใส่ของหลายๆ อย่างด้วยนะ

ขั้นตอนก็คือ เริ่มแรกวัสดุที่มี คิดแบบแล้ววาดเป็นแพทเทิร์นออกมา เอาผ้ามาขึ้นงานตามแบบ แม้จะเป็นเศษผ้าแต่ก็มีชิ้นสำคัญที่หาไม่มันดูน่ารัก เริ่มวัสดุที่ไม่กล้าเลือกนำมาทำลงไป คนซื้อจะเห็นโอเดียและคุณภาพที่พร้อมๆ กัน ฉะนั้นขาย 300-500 บาท ก็คงไม่แพงเกินไป"

ชิ้นงานกระเป๋าหมาน้อยของเนท นอกจากนำไปแจกทางธุรกิจร่วมกับผลงานอื่นๆ ของเธอในบางโอกาส ยังมีวางจำหน่ายที่อีโคโนมิค ดีไซน์สโตร์ เกดเวย์ ร่วมกับเพื่อนดีซีวีหรือเนอริหัวที่นำวัสดุเหลือใช้มาสร้างสินค้าในแนวทางเดียวกัน

แม้ว่ากรรฎาเลือกเดินสายออกแบบผลิตภัณฑ์ ทั้งที่ออกแบบของใช้ในชีวิตประจำวันให้กับแบรนด์ที่ใหญ่ๆ บางแบรนด์ แต่เธอก็ไม่ทิ้งงานออกแบบตกแต่งภายใน แม้จะไม่มากนัก แต่เธอก็ยังได้ทำเคาน์เตอร์ และร้านค้าเล็กๆ ตามที่ลูกค้าให้ใจพยาม และเธอก็ยังได้ไปจัดแสดงร่วมกับองค์กรภาคต่างๆ ของรัฐไปพร้อมๆ กับเพื่อนๆ ดีซีวีหรือเนอริหัวใจดีเธอ เธอบอกกับเราว่า มันไม่ใช่เพราะเทรนด์ แต่มันเป็นจิตสำนึกที่ร่วมกันว่า เราจะผลิตของออกมาได้อย่างไรโดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์

เดียวนี้การพยายามคิดจะสร้างงานก็ยากขึ้นกว่าเมื่อก่อน เพราะเราไม่อยากทำอะไรที่มันไม่มีประโยชน์ ทำไปแล้วก็เป็นเศษขยะ คือ

แม้จะไม่ทำมาจากเศษขยะ แต่งานที่เราสร้างใหม่ก็เป็นขยะด้วยถ้ามันไม่โดนใช้ไม่ได้ถูกใช้งานจริงๆ คือมันก็จะง่ายมากเลยที่ไปซื้อตามร้านแล้วมาคิดแบบทำกระเป๋า แต่ในแง่ธุรกิจเราไม่หวังว่ามันจะขายได้หรือเปล่า มันก็เป็นขยะไป แต่ถ้าเราเอาเศษผ้าที่เนอะ เติมน้ำมันจะเป็นขยะอยู่แล้ว แต่เราเพิ่มคุณค่าให้มัน มสที่ได้นั้นจึงเป็นกว่าลดขยะในตัวอยู่แล้ว และถ้ามันขายได้ มันก็ยังมีคุณค่ามากจริงๆ ไม่ใช่ของไร้หรือถูก เราอาจจะใช้ของเศษเล็กเศษน้อยของกระดาษหรือสิ่งที่ไม่ใช้จริงๆ อย่างที่ทำกระเป๋าแล้วตัดจนขายที่ส่งซื้ออยู่อย่างเรา เราก็คิดเก็บไว้สำหรับปิดท้ายจนจนขายที่เราจะส่งต่อว่ามาจากเรา โดยไม่ต้องสร้างใหม่ หรือไม่เอาก็กี่ไว้ส่งไปกับชิ้นส่วนสินค้าเพื่อใช้โชค (หัวเราะ) นั่นก็ทำตลอด

นอกจากนี้ ภาวภูษาท์ก็ศึกษาอะไรที่สะท้อนออกมาจากความเป็นตัวเรา มันจะมีแบรนด์ชื่อ Happy Doll แต่เราคิดอีกแบบ จากเรื่องนิสัยเสียๆ ของเด็ก ก็เลยเกิดเป็นตุ๊กตาตุ๊กตาเรื่องราว เช่น ฮีโร่ใหญ่ๆ หุ่นต่างๆ อีกตัวไม่ชอบอาบน้ำ แร่งขน อีกตัวสันทัดยาวเพราะชอบตื่นสาย อีกตัวช่างพูดช่างคุย ส่วนเป็นนิสัยจริงๆ ตอนเด็กๆ เรื่องพวกนี้เลยยกมาเป็นคอนเซ็ปต์แบรนด์ของเรา

แหล่งวัสดุของกรรฎาหลากหลาย เป็นสิ่งที่โชตาที่มีเยอะ แต่ส่วนเสริมเสริมชิ้นงานของเธอนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจพยามและความซื่อสัตย์ของคนที่ทั้งหมดมาจากหัวใจ โอเดีย และความรักที่ซื่อสัตย์ต่อสิ่งแวดล้อมกับตัว

ทว่าอย่างนี้แล้ว จะไม่ให้มันมีคุณค่าและกระเป๋าคำว่ารัก และเป็ของหลังที่ทั่วโลกอย่างนี้ได้อย่างไรกัน ☺